

DORKA

MA GORKA

ČIERNA OVCA RODINY

abby
hanlon

DORKA

MAGORKA

ČIERNA OVCA RODINY

DORKA

MAGORKA

ČIERNA OVCA RODINY

ABBY HANLON

slovar

Venujem farme Kerneyovcov

Copyright © 2016 by Abby Hanlon

All rights reserved including the right of reproduction in whole
or in part in any form.

This edition published by arrangement with Dial Books for Young Readers,
an imprint of Penguin Young Readers Group, a division
of Penguin Random House LLC.

Translation © Katarína Škorupová 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve
prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Abby Hanlon: Dory Fantasmagory, Dory Dory Black Sheep*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Dial Books for Young Readers, an imprint of
Penguin Group (USA) LLC, v roku 2016, preložila Katarína Škorupová.

Zodpovedná redaktorka Dana Brežňanová
Sadzba a zalomenie ITEM, spol. s r. o., Bratislava
Tlač PATRIA I., spol. s r. o., Prievidza

Cena uvedená na obálke knihy je názväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

ISBN 978-80-556-3480-7

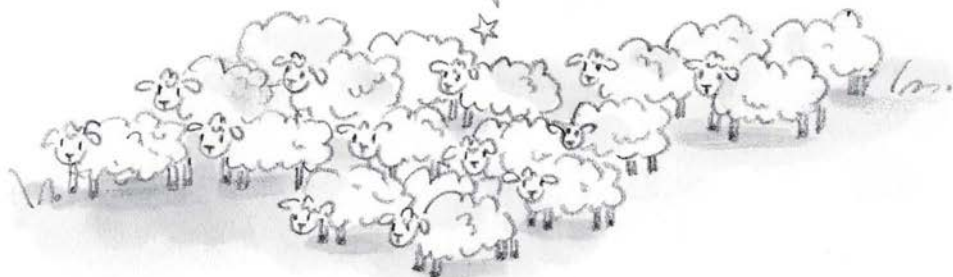
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.sk

ČIERNA OVCA

člen rodiny alebo inej skupiny ľudí,
ktorý robí veci trošku inak

PRVÁ KAPITOLA

Len pre krpatých

Volám sa Dorka, ale volajú ma Dorota,
Dora bláznivá alebo aj Dorka Magorka.
Mám šesť rokov. Moja tvár je samá peha
a vlasy mi trčia do všetkých strán. Toto je
moja obľúbená nočná košeľa. Najradšej by
som si ju ani nikdy
nevyzliekala.

Najdôležitejšie je
však to, že mám dva
svety. Jeden patrí
všetkým, druhý je len
môj, môj vlastný.

Svet všetkých ľudí

Môj vlastný svet

Moje dva svety sa prelínajú ako čokoládová a vanilková zmrzlina v oblátkovom kornútku. Skutočné s neskutočným sa zmiešajú dokopy a vytvoria bláznivú príchuť. Každý deň prežijem niečo skvelé. Lenže mojich súrodencov to otravuje. A navyše podľa nich jem ako prasiatko.

Každé ráno si na stole postavlia stenu zo škatúl od cereálií, aby ma nevideli.

„Počuješ, ako srka tie rozmočené chrumky? Na to sa nedá pozerat,“ ksichtí sa Luky.

„A po brade jej steká mlieko, to je jednoducho nechutné,“ pohoršuje sa Viola.

„Fuj!“

Kašlem na nich. Zo zadnej strany škatule na mňa totiž zíra Pažravica Žravica. Nevieam, čo to zas má byť, ale určite to nevestí nič dobré.

Vtom vojde do kuchyne mama a rozkričí sa:

DORKA!
TY EŠTE NIE SI
OBLEČENÁ?

Skôr ako sa oblečiem, musím ešte zobudiť Zorku. V poslednom čase ju musím budiť s panvicou v ruke, aby jej došlo, že to myslím naozaj vážne. Odkedy chodím do školy, príšerne zlenivela.

Snažím sa jej poradiť, čo by mohla robiť, kým budem preč.

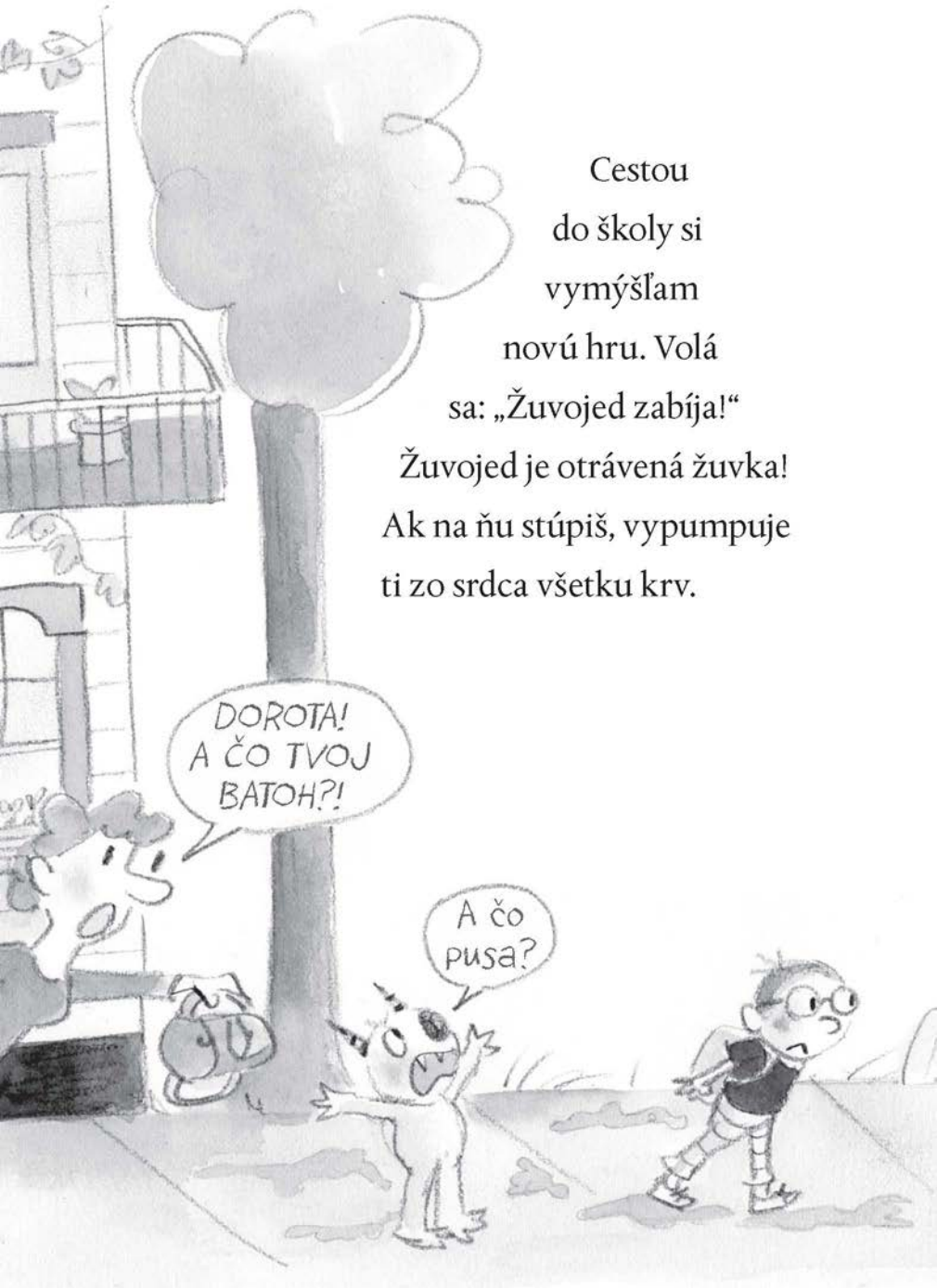

Nechcem, aby sa
cítila odstrčená.

Aspoň ona je šťastná, keď ju češem.

Cestou
do školy si
vymýšľam
novú hru. Volá
sa: „Žuvojed zabíja!“

Žuvojed je otrávená žuvka!
Ak na ňu stúpiš, vypumpuje
ti zo srdca všetku krv.

DOROTA!
A ČO TVOJ
BATOŇ?!

A čo
pusa?

„Je všade! Hýbe sa. Je živá!“
„Stupil si na ňu!“ napomínam Lukyho.
„Nie, nestupil,“ odvrkne.
„Máš ju na topánke!“
„Nič tam nie je.“
„Pomoc! Pomóc!“ kričím. „Môj brat
krváca.“ Hodím sa Viole okolo krku.
„Potrebujeme doktora!“ vreštím. „Nie si
doktor?“ pýtam sa chlapca pred nami.

Len čo zbadám na školskom dvore
Rozabelu, žuvojed mi vyšumí z hlavy.

V rukách má roztvorenú veľkú hrubú
knihu. Zdvihne zrak a sleduje, ako k nej
bežím.

Vrhne sa k sebe a zdvíhame jedna druhú do výšky. Je to ako objímanie, ale oveľa nebezpečnejšie.

Zodvihnúť Rozabelu je fakt sranda. Je totiž celá našuchorená. Pod šatami nosí šesť sukní! Má aj ligotavú čelenku. Je to koruna. Maličkými opätkami na topánkach vždy zvučne klopká po ihrisku. Dnes má v čelenke zastoknuté kvety, čo vyzerajú ako z hodvábu.

„Aj ja sa rada hrám, že čítam detské knihy!“
vykriknem, schmatnem knihu a otvorím ju.

„Táto knižka je úžasná pre deti, ale absolútne
nevhodná pre dospelých. Deti, počúvajte!

Dospeláci, zapchajte si uši!“

Rozabela sa na mne baví.

Už treba íst dnu.
Teším sa na to, lebo
Rozabela sedí vedľa mňa.
Na druhej strane je zas Tomi.

Zatiaľ čo si Rozabela
kreslí, Tomi hovorí:
„Nech zdvihne ruku,
kto už si v spoďároch našiel
lego.“

Dvíham ruku.

